

חדר פרטי עם תיקרת עץ ומרצפות שיש. אירינה אומרת שמצידה החדר הזה יכול היה להיות גם בהרצליה פיתוח. את כיסאיה מנהלים קנה לה אביה האוהב כדי לפנק אותה.

לה מי שמתחשק לו לחלץ קצת את עצמותיו. ביציאה מברקו עוברים ליר איזורי התעשייה. בתייהרושת מוקפים גדר תיל כפולה ומגדלי-שמירה. פנסים תאורה מוצבים לאורך הגדר, ברווחים קבועים. אחרי כך כפר ערבי, כלתי מגודר, ואחרי עוד רבע שעה פתח תיקווה. פיתאום יש תמרוזים בעברית. אפשר להירגע.

לא, היא מעולם לא ניסתה לאכול אצל הערבים, למטה. בברקו אין הרבה צעירים בגיל של אירינה. יש לה רק חברה טובה אחת. שתיהן למדו בתיכון בפתח-תיקווה. גם את הבילויים הן עושות בפתח-תיקווה. רוב התושבים בשוב הם זוגות צעירים, זלם ילדים קטנים. אין זה נהוג בברקו ללכת ולטייל באיזור. זה מסוכן מדי. ליר הבית של אירינה יש מיגרש-טניס ובריכת-שחיה, ושם מכי

אחרי השרות הצבאי רוצה אירינה לעבוד כסייעת לרופא-שיניים. בלישי כתהגיוס היא תבקש לשרת קרוב לבית: "אני מאוד מפונקת". היא מסבירה.

לרשות אירינה שני חדרים בקומה השניה של הבית. הראשון מיועד לאירוח, ויש בו, חוץ מספה, גם שולחן כתיבה וכיסא-מנהלים ענקי מעור.

ערבים? אירינה אינה רואה אותם אלא כחלק של הנוף. ביטחון? לדעת אירינה — אין בעיות

החדר השני מיועד לשינה. גם בו יש ספה חדשה ושטיח, וזהו.

בחדריה של אירינה אין ספרים מלבד השניים. אין גם מערכת סטריאו, רדיו או תקליטים. אין קוצים באגרסל, ולבטח אין גלבויות ורוקות על הריצפה וספר של שירי-דחל. כלום.

יש בה משהו צונן ותכליתי. יש לה חבר המשחק כרוגל בקבוצת מכבי פתח-תיקווה. הם יוצאים ביחד מזה שנה וחצי. החבר לומר הנהלת-חשבו נות. אין מה לדבר על חתונה לפני התבססות כלכלית.

אירינה מגדירה את אופיה: "אני טיפוס שהולך תמיד עם הורם". היא אומרת, ואף שריר אינו זע בפניה המושלמים, "אם אני מגיעה לחברה חדשה — ולא משנה איזו — אין לי בעיה להשתלב". סוג הגברים החביב על אירינה הוא גבוה, בעל שיער קצר. אינטליגנטי, לא-שמן, בלי כרס.

יש שלב אחד בשיחה שבו מתעורר ררת אירינה ובעיניה ניצת זיק. זה קורה כשמדברים על אוכל. היא אוכלת כל הכול. אבל שוקלת רק 50 קילוגרם. במיוחד היא אוהבת אוכל סיני. לבשל היא יודעת רק ביצה. בבית, אמא עושה הכל.

אידיליה בחיק הטבע סביב הווילה של אירינה יש גינה מטופחת עם דשא ירוק ושיחי-נוי. ברוב הבתים אשר בסביבה יש על הדשא גם אסכלת-פחמים.

המיטה. גם התמונה מצוחצחת ללא רכב.

אירינה היא ילדה מפונקת. יש לה מכונת פולקסווגן קטנה, שבה היא נוהגת. היא מספרת כי את רוב זמנה היא מבילה בעיר פתח-תיקווה. הוריה הגיעו לברקו, כי רק שם יכלו לבנות וילה במחיר של דירה ברחובות — העיר ממנה באו. אירינה עלתה לישראל לפני 10 שנים מהעיר צ'רנוביץ שבברית-המועצות (לשעבר רומניה). אביה, מהגרס הכניין, ואמה שרטטת-הבניין, תיכננו את הבית שבו הם גרים עכשיו. הבית של אירינה דומה קצת לפגורה. הגג מחודר ומשתפל כמעט עד לארמה.

אין סנטימנטים

אירינה מספרת כי אין לה סנטימנטים מיוחדים למקום. סתם מקום לגור בו. בערב, כשהיא צריכה לחזור הביתה, אין היא נוסעת בכול-קסווגן. בכל זאת צריך לעבור בשטח לא-בטוח. היא מעדיפה לנסוע באוטו-בוס של דן. האוטובוס נוסע מהר, ויש עוד אנשים, כך שאין לפחד מזריקת אבנים.

עם הערבים שבסביבה אין לאירינה כל קשר. היא מכירה רק את הדרך מפתח-תיקווה הביתה. לא יודעת מה זה כפריקאסם. אין לה התנגדות מיוחדת להכיר ערבים. אבל עוד לא יצא לה.

הנמצאים לא-הרחק מהווילה. אירינה לא מכירה איש משכניה. מחוץ לגדרות הישוב שבו היא חיה, רחוב דינוגוף מעניין אותה, לדבריה. הרבה יותר מהכפרים בסביבה, בה אין אנשי ברקו מבקרים. מיכאל רותם

איכות חיים זו המילה שבה משתמשת אירינה. כשהיא מסבירה מה גורם למישפחתה לגור בגדה. אחרי-כך היא מראה את בריכת-השחיה ומיגרש-הטניס הנוח.